

GÜRAY SÜNGÜ

1976 Kadirga doğumlu öykü ve roman yazarı. *Düş Kesîği* adlı romanıyla 2010 *Oğuz Atay Roman Ödülü*'ne, *Kış Bahçesi* adlı romanıyla 2011 *Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülü*'ne, *Hiçbir Şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi* adlı öykü kitabıyla da 2014 *Necip Fazıl Kısakürek Öykü Ödülü*'ne layık görüldü. Kimi öyküleri Almanca ve İspanyolca'ya çevrildi.

Yayınlanmış Eserleri: *Dördüncü Tekil Şahıs* (roman 2006, 2. baskı 2012), *Pencere'DEN* (roman 2006, 3. baskı 2017), *Düş Kesîği* (roman 2010, 4. baskı 2015), *Kış Bahçesi* (roman 2011, 5. baskı 2017), *Deli Gömleği* (öykü 2010, 4. baskı 2017), *Hiçbir Şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi* (öykü 2012, 4. baskı 2017), *Köşe Başında Suret Bulan Tek Kişilik Aşk* (öykü 2014, 2. baskı 2014), *Mehmet'i Sakatlayan Serçe Parmağı* (roman 2015, 3. baskı 2017), *Vicdan Sızlar* (öykü 2016, 2. baskı 2017), *İnsanın Acayip Kısa Tarihi* (roman 2016, 2. baskı 2017).

HİÇBİRŞEY ANLATMAYAN ÖYKÜLERİN İKİNCİSİ

Güray Süngü

Türk Edebiyatı - Öykü: 11

Güray Süngü Bütün Eserleri: 3

Genel Yayın Koordinatörü: Ünsal Ünlü

Yayın Yönetmeni: Ahmet Aslantürk

Kapak Tasarımı ve Teknik Hazırlık: Gülay Tunç

İç Düzen: Okur Kitaplığı

© Okur Kitaplığı bir Metamorfoz Yayıncılık Medya Reklam Organizasyon Matbaacılık Ltd Şti. markasıdır.

1. Baskı, İstanbul, Eylül 2012
2. Baskı, İstanbul, Haziran 2014
3. Baskı: İstanbul, Mart 2015
4. Baskı: İstanbul, Eylül 2017

metamorfoz
YAYINCILIK

MEDYA REKLAM ORGANİZASYON MATBAACILIK LTD. ŞTİ.

Süleymaniye Mah. Sıyavuş Paşa Sok. No: 8

Şirin İş Merkezi K: 3 Süleymaniye / Fatih / İSTANBUL

www.metamorfozyayincilik.com

info@metamorfozyayincilik.com

Tel: +90 212 522 45 05 Gsm: +90 544 522 45 05

www.okurkitapligi.com

bilgi@okurkitapligi.com

Baskı ve Cilt: Erkam Yayın ve San. Mam. Bilg. Ürün İm. Tic. A.Ş.

İkitelli Osb. Mh. Atatürk Blv. Haseyad 1. Kısım

No : 60 / 3C Başakşehir / İSTANBUL

Tel: 0212 671 07 00

Matbaa Sertifika No:

 www.facebook.com/okurkitapligi

 www.twitter.com/okurkitapligi

 www.instagram.com/okur.kitapligi

Bu kitabın yayım hakları saklıdır. Yayıncıdan izin alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılamaz veya yayınlanamaz.

GÜRAY SÜNGÜ

Hiçbirşey Anlatmayan
Öykülerin İkincisi

ÖYKÜ

İÇİNDEKİLER

Hiçbir şey anlatmayan hikâyelerin birincisi	9
Biliyorum, hayat yeniler kendini... ..	15
Çember	27
Duvara bakan adama bakan adamlar	35
İstanbul hatırası - 2009	43
Toprağın üstünde	51
Kılık	59
Yara kabuğu	69
Rüzgargülü	81
En güzel yüzün	91
K... ..	99

*Ümit, Mehmet ve Fatih'e.
Asude ve Gülay'a şükranla...*

Hiçbir Şey Anlatmayan Hikâyelerin Birincisi

Hiçbir şey olmadı, hiçbir şey olmadı.

Serdar tarafından yazılmamış intihar mektubundan...

Bodrum kattaki daireye girince burnuna rutubet kokusu çarptı. Aklına tahtakurusu geldi. Tahtakurusu denen yaratığın neye benzediğini düşünmedi. Serdar'ın peşinden yürüdü, bir odaya girdiler. Etraf dağınıktı, bu yüzden etrafına bakınır gibi hareketler yaparak arkadaşını mahcup etmek istemiyordu, oraya bininci kez geliyormuş gibi davrandı; oturdu, yaslandı arkasına.

Duvarda kocaman bir çivi vardı.

Kocaman.

Bir açıklaması yoktu.

Serdar hiçbir şeyin farkında değildi, zaten fark etseydi önemsemezdi de. Kendisi için en tabii hal de buydu. Birkaç dakika sessiz geçti. Serdar kasetlerini karıştırdı, yerdeki bir yastığı alıp çek yatın üzerine attı, müzik başladı, beğenmedi yahut fikir değiştirdi, kaseti çıkarttı, mutfığa gidip geldi.

“Ne zaman açılıyor okul?”

“Bilmem bakmadım.”

Geç yattılar. Zaman hiç geçmiyordu ama birden bire fazlasıyla geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Sabah dokuz buçuk civarı uyandı, giyindi, evden çıktı. Serdar, salyası yastığa bulaşmış vaziyette uyuyordu. Hava kapalıydı.

Kitapçıları dolaştı biraz. Gökyüzüne baktı bir ara, yağmur yağacak gibiydi ama yağamıyordu sanki, sıkıntılıydı hava. Gün boyu hiç birşey yapmadı, hiç birşey yapmadığını düşünmedi de. Telefon etmek aklına geldi bir kere ama telefon kartına para harcayacak lüksü olmadığından düşüncesini gerçekleştirmede. Zaten sigarasını arkadaşının evinde unuttuğu için yeni bir paket sigara almıştı. Gazete de alıp iş ilanlarına bakmak geçti aklından, bunu yapması gerekiyordu ama yapmadı. Bu gün çalışmak istemiyordu, iş aramak da işti, kaytardı.

Akşam Serdar'ın evine gitmek içinden gelmedi. Başka bir arkadaşının evine gitti. Selim kız arkadaşıyla kavga ediyordu kapıyı çaldığında. Kapı açıldı, içeriye girdi, kızın sesi geldi, Selimle tokalaşıp öpüştü, yine kızın sesi geldi, bağıırıyordu içerde bir yerden, odaya girdiler. Kızla tanıştı, memnun oldular. Memnun oldum Seda. Aslında memnun olunmazdı genelde, adet üzere memnun oldum denirdi, hala uygulanan nadir adetlerdendi memnun olmak. Seda susmuştu, Selim sordu;

“Aç mısın?”

“Aç sayılarım, ne var?”

“Bir şey yok, ayarlarınız birazdan.”

Banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı, içeriden sesler geliyordu. Kavga yeniden başlamıştı, banyoda vakit geçirdi biraz. Sonra sıkıldı, odaya döndü. Seda koltukta sinmiş somurtuyordu. Selim pencerenin önünde, odaya sırtı dönük ayakta duruyordu. Oturup Selim'e seslendi;

“Ne yeriz?”

Selim çevirdi odaya yüzünü, Seda'ya baktı. Seda dudağının ucundan söylendi;

“Makarna yaparız, yoğurt da var.”

Selim hareketlendi, odadan çıkıyordu. Seda sordu;

“Ekmek mi alacaksın, sigara da al.”

“Tuvalete gidiyorum.”

Kavga yine başlayınca kalktı, dışarıya çıktı, iki tane ekmek ve sigara aldı, paranın dibini kazıdı, eve döndü. Seda mutfakta, ocaktaki su dolu tencerenin başında duruyordu, Selim salonda kitap okuyordu. Oturdu.

“Ne okuyorsun?”

“Bu yavaşak yazarlar onun bunun hayatını anlatıyorlar süslü püslü, yok adam otuz yedi yaşında kendisini pencereden sokağa atmış bağırarak, yok adam yetmiş yaşında kafasına av tüfeği dayamış, ama kendileri yaşıyorlar ha yaşıyorlar.”

“Kitabın ismi ne kadar uzunmuş.”

Selim kahkahalara gömüldü. Sonra toparlandı, baktı sırtarak;

“Kitabın ismi ‘gümbet’ dört mandal verdim bunu verdiler. Okuduktan sonra nereden baksan bir milyona satarım.”

“Bazı şeyler parayla satılmaz.”

“Mesela?”

“Manalar mesela.”

“Kitabın manasını sana verir, kendisini satarım ben de. Kitap manasız gider ama ne yapalım.”

Bu sefer kendisi de kahkahalara gömüldü arkadaşıyla birlikte. Seda odaya girdi, baktı.

“Ne gülüyorsunuz?”

Selim gülümseyerek kıza döndü.

“Bazı şeyler parayla satın alınamaz diyor bu herif.”

“Doğru diyor.”

“Mesela?”

“Mesela sevgi.”

Selim sevgiyle kız arkadaşına bakarken söze girişti kendisi; “Sevgi, sevgilisi zengin bir dulla evlenince on yedi numaranın kraliçesi oldu biliyor musunuz? Gerçi sevgi satılamayacak ve satın alınamayacak şeylerin başında geldiğinden adını rüya olarak değiştirmişti.”

Bu sefer kahkahalara Seda da katıldı. Yemeklerini yerken haberleri seyrettiler, üçüncü kilometresinde devrilen otobüsten, uzakta ve aslında olmayan bir şehrin üzerine bırakılan bombalara atladı haber spikeri, çocuk cesetleri ekranı buzlayarak gösterilip ardından bisiklet süren köpek haberine geçildi... Selim kız arkadaşıyla yatak odasında kavga ederken yattı salondaki kanepeye. Sabah olmak üzereydi, yorgundu ve uykusu vardı.

Sabah kalktığında başı ağrıyordu. Evin içinde şiş ve boş gözlerle dolaştı bir süre. Diğerlerinin hala uyduğunu düşündü, yatak odasının kapısında. Usulca kapıyı açıp baktı. Uyuyorlardı. Odanın ağır kokusundan midesi bulandı, kapıyı örtüp salona geçti. Giyindi, yüzünü yıkadı, lavabo pisti, Seda temiz bir kıza benziyordu oysa, belki o da misafirdi, belki kendi evi burası değildi, en azından sürekli kalmıyordu belki, evden çıktı.

Hava soğuktu ama yağmur yağmıyordu. Bir süre yürüdü. İş aramalıydı, bunun için gazete almalıydı. Dünkü cebin kökünü kazıma meselesi canını sıktı. Evde bir kız var diye harcandı? Bu daha da can sıkıcıydı. Cebini karıştırdı. Gazete alabilirdi ama sigara parası kalmamıştı. Sigara paketine baktı. Bir kaç saat idare ederdi, sonrası yok... bir gün önce Serdar’ın evinde unuttuğu sigara paketini düşündü.

Bir açıklaması yoktu.

Öğleden sonra bir fabrikanın deposundaydı, bekliyordu. Kolunun altında ucuz gazetelerden birisinin seri ilanlar sayfası vardı. Gazetenin geri kalanını atmıştı. Bekliyordu, adamın biri

bekle demişti. Eski, metal aksamı paslı bir sandalyeye eğreti oturmuş beklerken adamın birisi yanına yaklaştı.

“İlan için mi?”

“Evet, ilan için.”

“Daha önce gece bekçiliği yaptın mı?”

“Sayılır.”

“Yaşın kaç?”

“Yirmi altı.”

“Biz aslında yaşlı başlı, emekli filan birisini alacaktık, ücret düşük tatmin eder mi?”

“Eder.”

“Öğrenci falan mısın?”

“Tıptayım yedinci sınıf.”

“Neyse işte, nerede oturuyorsun?”

“Yakın sayılır.”

“İyi, yakın olması iyi, bak söyleyeyim karı kız getirmek yok, arkadaşım falan desen de yemem ona göre, içki de içmeyeceksin, iş iştir...”

“Tamam.”

“Ne zaman başlarsın?”

“Hemen.”

“İyi, akşam dokuzda gel, nüfus suretini getir, iki bekçi daha var, onlarla konuşursun.”

Depodan çıktı, biraz dolaştı. Paketteki son sigarasını içti. Serdar’ın bodrum kattaki dairesine kadar yürüdü. Yol uzundu, yoruldu. Apartmandan içeriye girip merdivenleri indi. Daire kapısı aralıktı, kapının önüne çöp bidonu koyulmuştu. Demek Serdar çöpü kokmasın diye kapının önüne çıkarmıştı. Daireden içeriye girdi, kapıyı yine aralık bıraktı. Serdar salondaydı. Duvardaki kocaman çiviye kendisini asmış, gözleri pörtlemiş, ağzı açık, hareketsiz... mutfağa gidip yiyecek bir şey var mı diye baktı. Yoktu. Salona döndü. Sehpanın üzerinden

geçen sabah unutmuş olduğu sigarasını aldı, cebine koydu. Kapıyı yine aralık bırakıp dışarıya çıktı. Hava soğuk, kapalı ve sıkıntılıydı. Yağmur yağmıyordu. Galiba yağmayacaktı artık hiç. Yürümeye başladığında annesini özleyip özlemediğini düşündü.

Özlememişti.

Bir açıklaması yoktu.

Biliyorum, hayat yeniler kendini...

Bir gün evlenmeye karar verdim. Hayatımın seyri buydu, birdenbire bir şeylere karar verirdim. Hayatımda kimse yoktu, zaten çekingen bir insandım, ilişki kurmak kabilinden şeyler bana göre değildi. Bana göre olmasını isterdim ama değildi. Başka sebepler de vardı tabi ama öyle bir haldeyken birdenbire karar verdim. Aldığım kararları uygulama konusunda başarılı değildim. Hep böyleydi bu ve benim için hayal kırıklığına yol açan bir yanı bile yoktu. Ama bazen hayat yeniler kendini. İyisini kötüsünü bilemem, iyi mi yeniler, kötü mü yeniler bilemem, yenilemenin kötüsü de mi olur, bunu hiç bilemem. Bana olur gibi geliyor. Sadece benimle alakalı değilmiş gibi de geliyor.

Birkaç ay içinde evlendim. Birileri aracı oldu, okumuş çocuk, temiz birisi, sessiz filan dediler benim için, bunları biliyorum, iyi özelliklerden sayıldığı için bunlar söylenir, işim vardı, görünür bir sorunum yoktu, görünür bir sorunun olmaması her şey için yeterliydi. Bana da sordular, beğendin mi, beğendim dedim, bakmamıştım bile ama sorun değildi.

Beş yıl boyunca çocuğumuz olmadı. Mutlu sayılmazdık, her halde mutluluk böyle bir şey olmasa gerek ama görünürde bir sorunumuz da yoktu. İşim vardı benim, evimiz kira değildi, o çalışmıyordu, evdeydi, bir iki komşusu vardı, iyiydi onlarla, ben hafta sonları maça gidiyordum, kahveye yani,